

GORIŠKA KNJIŽNICA
Študentski oddelek
Nova Gorica

22354

DOM

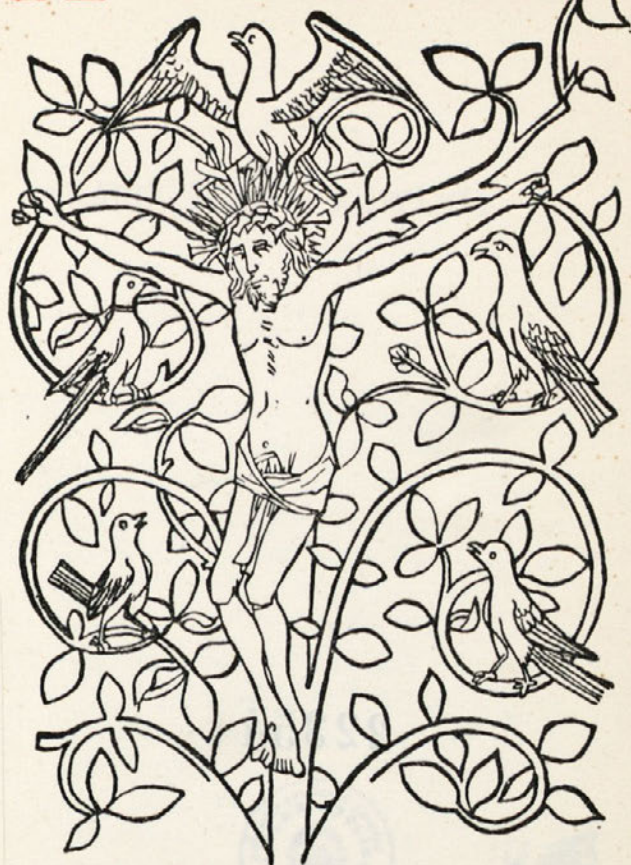
K. ŠIROK

—

KAPELICA

K. ŠIROK

KAPELICA

22354

5775/52 N

KAREL ŠIROK * KAPELICA

MARIJA SE NA JOK DRŽI

Odpravlja Jožef se na pot,
kot je ukazal kralj Herod.
Marija pravi: „S tabo grem
na dolgo pot v Jeruzalem!“
A Jožef strogo se drži,
tako Mariji govori:
„Če dolgo ti hodila bi,
na poti še povila bi!
Če hočeš romati z menoj,
plenice vzemi si s seboj!“
In kmalu s cekarjem oba
po beli cesti romata.
Marija se na jok drži,
povojcev v skrinji našla ni.

MARIJA DETE JE RODILA

Ob jaslicah o polnoči
Marija dete je rodila.
Se potožila je Marija:
„Se vode ni, da dete bi umila,
povojcev ni, da bi ga v nje povila!“
Še dobro ni izgovorila,
že z neba priletela sta
golobca dva, dva angela;
prinesla sta dve kanglici vodé,
povojca dva, plenici dve.
In dete v hlevcu sta umila,
narahlo, mehko ga povila
v plenici dve, v povojca dva,
dva bela božja sla,
golobca dva, dva angela.

TA NOČ JE SVETA NOČ

Ta noč je polna čuda,
ta noč je sveta noč,
hudoba izgubila
je danes svojo moč.
Na nebu nova zvezda,
poglejte, plamení,
prelepo dete v jasliah
na slamici leži.
Zatone svetla zvezda,
še danes pojde v kraj,
a luč, prižgana v hlevcu,
ostane vekomaj.

SVETI TRIJE KRALJI

Mi sveti kralji smo trije
iz jutrne dežele,
čez gore, pušče in vodé
so nesle nas kamele.
Velika zvezda vrh neba
vso pot nas je vodila,
čim hujša tema je bila,
tem lepše je svetila.
In kar prinesli smo zlata
in mire in kadila,
prejela naša je Gospa,
ki dete je rodila.
Iskali smo ga, pa zaman
med knezi, bogatini,
naš Jezus je ugledal dan
na slami pri živini.

JEZUSA ZIBATA DVE GOLOBICI

Marija dete je rodila,
v plenice ga mehko povila.
In žalostno se je držala,
tako je Jožefu dejala:
„Kje dete moje bo ležalo,
kje bo ležalo, kje bo spalo?“
In Jožef zibko je stesal,
porisal jo in jo postlal.
Marija se je nasmehnila,
se nasmehnila, govorila:
„Zdaj zibka že stesana je
in toplo že postlana je.
A kdo bo zibal vse noči?
Jaz trudna sem in brez moči.“
In prileteli sta dve ptici,
dve krotki beli golobici.
In zibali sta dete dan na dan,
ob zori odleteli stran.

MARIJA NA GORI

Na gori piha,
na gori mete,
Marija tam ziblje
svoje dete.
Dolgo že ziblje,
ne more več.
„Pomagaj mi, Jožef,
ne hodi preč!“
„Rad bi pomagal
ti zibati,
a prstov ne morem
premikati!
Trde od mraza
so mi roké,
Bog se usmili,
usmili se!“

JEZUŠČEK V ZIBKI

Sredi raja
v zibki zlati
Jezušček mali leži.
Božja mati
ob zibki sloni,
nad zibko se sklanja
in zibko poganja
z belo rokó.

Okoli zibke dušice sedé,
okoli zibke angeli stojé
in Jezuščku tiho pojó:
„Aja tutaja, aja tutaja,
zlata je zibka sredi raja,
v zibki pa Jezušček truden leži,
nič več ne more se z nami igrati,
zdaj mora v zibki svoji spati,
v zibki zlati sredi raja —
aja tutaja, aja tutaja...“

MARIJA JE V TEMPELJ ŠLA

Marija je s cekarjem v tempelj šla,
da bi Bogu se zahválila
za novorojenega Jezusa.

Marija je revna, nima zlata,
v cekarju nese golobca dva,
da ju daruje za Jezusa.

Pojdi, Marija, hitro odtod,
da te ne ujame kralj Herod,
da te ne ujame kralj Herod!

Hoče ti malega Jezusa vzeti,
da ne bi mogel svetá oteti,
da ne bi mogel svetá oteti.

MARIJA ZIBLJE JEZUSA

Marija ziblje Jezusa
pod čremso kraj poljá.
Z vej cvetje se osiplje,
a zlata zibka škriplje,
v šatorih Jude prebudi.
In prišli so od vseh strani,
da vidijo, kaj neki škriplje,
kaj to pod čremso se blešči.
Mariji Judje govore:
„Marija, daj nam Jezusa,
poklonimo mu srebrn pas,
poklonimo mu srebrn pas
in plašček iz škrlata!“
Marija jim odgovori:

„Ne dam, ne dam vam Jezusa,
ker prazna bi ostala
ta zibka, zibka zlata! —
Imejte pas si iz srebra
in plašček iz škrlata!“

JEZUS JE MAJHEN

Jezus je majhen,
ne more hoditi,
Marija ga mora
na rokah nositi.
Mater Marijo
róke bolijo,
a tisočkrat huje
boli jo srce:
ona že sluti
veliko gorje,
ona že vidi
prebite roke,
svojega sina
prebite roke,
svojega sina
krvavo srce.

MARIJA ROMA SKOZI GOZD

Marija roma skozi gozd,
ki sedem let ni zelenel,
ki sedem let že ni cvetel.
Kaj nosi na rokáh s seboj? —
Prelepo dete Jezusa,
to nosi na rokah s seboj.
Ko je Marija mimo šla,
so grmi spet pognali cvet
čez dolgih, dolgih sedem let.

POJDIMO SPAT!

Pojdimo spat,
lepe sanje sanjât:
o božjem kraju,
o svetem rajju!
Mati Marija
po rajju hodi,
milega Jezusa
za ročko vodi.
Pred njima angeli pojó,
za njima rožice cvetó,
nad njima ptički žvrgole
tako lepó,
tako sladkó,
da nam presunejo srce.

MARIJA IN GRLICA

Marija bi rada na svatbo šla,
a kje naj pustila bi Jezusa?
Ponudi Mariji se grlica:
„Le pojdi, Marija, na svatbo ti!
Le pojdi, Marija, na svatbo ti,
saj jaz bom pomagala zibati!“
Čez polje Marija je v svate šla
in zraven na dete je mislila.
In kadar je prišla na pol poti,
spet k svojemu detetu odhiti.
In vidi, da zibka na tleh leži
in ptica utrujena zraven spi.
„Le kaj si storila mi, grlica?
Tako si mi čuvala Jezusa!“
„Nikar se ne jezi, nikar, gospa,
pomagala najti bom Jezusa!“
Zletela je grlica daleč stran,
Marija je žalostna šla čez plan.

In komaj je prišla na pol poti,
že ptica naproti ji prileti.
Marija, ne bodi nič žalostna,
saj našla sem tvojega Jezusa!
S pastirci na trati vesel sedi
in belega jančka v rokáh drži.
Tako mi je rekel, tako dejal:
„Le dvigni se, grlica, zopet s tal!
In materi reci, naj pohiti,
da svatbe vesele ne zamudi...“

ROŽE ZA MARIJO

Po raju Jezus hodi
in ovčke bele pase,
in kamor stopi z nógico svojó,
tam roža rdeča zrase.
In angeli za njim gredó,
vse rdeče rože poberó
in materi Mariji jih nesó :
„Poglej, Marija! Jezušček, tvoj sin,
pošilja ti te rože za spomin!“

MARIJA ČAKA JEZUŠČKA

Jezušček je v raj u rože bral,
truden pod česminom je zaspal.
Dolgo ga Marija je iskala,
k sebi angele je vse pozvala
in lepo jim govorila
in lepo jih poprosila:

„Skozi raj mi, angeli, hitite,
semkaj Jezuščka mi pripeljite!“
Prošnjo angeli so razumeli,
skozi raj ko ptički odhiteli.
Našli Jezuščka so pod česminom,
pod česminom, pod cvetočim rožmarinom,
s tiho pesemco so ga zbudili.

Jezušček jim pravi:

„Pa zakaj ste me zbudili?“

Angeli so mu odgovorili:

„Radi k materi bi te vodili!

Dolgo čaka, da bi te objela,
da na srce bi te spet prižela!“

JEZUS ROŽICE PRESAJA

Nocoj ne gremo zgodaj spat,
nocoj je lep večer;
ko zaskovikal bo skovir
odrinemo naprej.
Zdaj lučke prinesite
in z oljem jih nalijte!
Lučke bomo vsi nosili,
z njimi naokrog svetili:
po mejicah,
po stezicah,
kjer se Jezušček sprehaja,
lepe rožice presaja,
lepe rožice sadi,
Jurja svetega budi.

JEZUŠČEK MED ANGELI

„Kaj naj povem vam, krilatci,
kaj naj zaprosim vas, bratci!
Zunaj, pred rajskimi vratci,
dušica joče,
v raj se ji hoče...
Vi, ki imate peroti,
brž ji hitite naproti,
v raj jo spustite,
sem pripeljite:
rožic ji bomo nabrali,
posteljco mehko postlali,
trudni vsi skupaj zaspali!“

TO ANGEL JE BOŽJI

Po snegu čez polje
drobna lučka hiti.
To angel je božji,
to lučka ni.
Kam angel Gospodov
tako hiti?
Tja, kamor Gospodov
mu glas veli,
tja angel Gospodov
tako hiti.
Tak rahlo čez polje
beli angel hiti,
da v snegu nobene
stopinje ni.

LEGENDA

Angela plula sta raz nebo,
zavita v kopreno,
kot vosek rumeno,
angela plula sta raz nebo.
V zibelki dete leži bolnó,
v oči že stekleno,
kot vosek rumeno
v zibelki dete leži bolnó.
Angela plula sta pod nebo,
zavita v kopreno,
kot vosek rumeno,
z dušico plula sta pod nebo.
V zibelki drobno leži telo,
vse trdo, ledeno,
kot vosek rumeno
v zibelki drobno leži telo.

JEZUŠČEK IN DUŠICA

Marija po rajju hodi
in Jezuščka za ročko vodi.
In dušica majcena pride pred raj,
ne more naprej, ne more nazaj.
Sveti Peter pa reče Mariji:
„Poglej, Devica,
tale majcena dušica
hoče priti v raj.
Na svetu tam pa ni Boga molila,
na svetu tebe ni častila,
le to je počela, le to je počela:
po belih stezicah hitela
in rožice v polju nabirala,
na gosli si pesmi je svirala
in tihih lepot je iskala,
na posteljah trdih je spala . . .“

In Jezušček reče:

„Tale dušica, tale dušica
po svetu je mene iskala,
zdaj skupaj se bova tu v rajju igrala!“

JEZUS IN DETE

Sredi raja
se Marija izprehaja,
mimo pride Jezus sam.
Vpraša ga Marija:
„Kam greš, Jezus, kam?“
Jezus ji odgovori,
pravi ji tako:
„Moram v daljni kraj,
po bolno ženo,
ki sinoči je rodila,
k tebi jo pripeljem v raj.“
Mati žalostno je govorila:
„Kaj to dete bo počelo,
kaj to dete bo počelo,
ko mu mater vzameš?!“

„Kaj to dete bo počelo? —
Pošljem tople žarke,
da ga bodo greli,
pošljem drobne ptičke,
da mu bodo peli.
Ti si dobrega srca,
ti ga boš dojila,
angela ga bela dva
bosta v svet vodila!“

ŽALOSTNA MARIJA

Bela stèza po dobruvi,
bela cerkvica v daljavi,
cerkvica Marijina,
z nageljčki posuta vsa.
V cerkvici mračni pa lučka visi,
v cerkvici mračni pa lučka gori,
pod lučko žalostna Marija sloni,
v belih rokah bukvice drži . . .

K Mariji Jezušček priteče,
priteče in natiho reče:
„Mati, mati, ali spite,
ali spite ali bdite?“
„Oj kako, kako bi spala,
hude sanje snoči sem sanjala:
da so te Judje ujeli,
da so na križ te razpeli,
trnovo krono na glavo ti deli!“

STARČEK GRE NA BOŽJO POT

Starček gre na božjo pot,
tam je božja hišica,
lepa bela cerkvica.
V cerkvici je zlat oltar,
na oltarju Jezušček,
v drobni ročki svet drži,
milost romarjem deli.
Starček Jezuščka poprosi:
„Daj, o daj mi Jezušček,
hudo zimo pretrpeti,
daj, o daj mi, Jezušček,
vigred novo doživeti!“

JEZUS IN ROGINICA

- V ogrado med rože devojka je šla,
oj bleda devojka Roginica.
In sama ni vedela kdaj in kako —
neznani popotnik stoji pred njo.
„Kaj hočeš, popotnik neznani, povej?!
Nikoli te videla nisem prej!“
„Po rožico prišel v ogrado sem zdaj,
da s sabo ponesem jo v sveti raj.“
„Oj čudno, ti romar, z menoj govoriš...!
Le vzemi, le vzemi, kar si želiš!“
„Od daleč, od daleč sem prišel po njo,
po rožo najlepšo — Roginico...“
„Roginico? — Meni tako je ime! —
A kdo si ti, romar neznani, odkje...?“
„Roginica, nič se ti mene ne boj,
jaz Jezus sem, Jezus... rešitelj tvoj!“

Ko Jezus natihoma to izgovori,
Roginica pade in omedli...
In Jezus odvedel je dušico v raj,
tam mnogo je rožic in večen maj.

STARČEK IN JEZUS

Siv starček ob potu utrujen je stal
in tožil Bogu je in zdihoval:

„Trpel sem vse svoje žive dni,
kdaj ura sreče me doleti?“

In prišel je Jezus, za roko mehko
odvedel je starčka pod oljčno drevo.

„Tu sedi, počivaj in bolje ti bo,
tako še nikoli ti ni biló!“

In starček je sédel, zaprl je oči —
zdaj dušica v raju se veseli.

JEZUS MISLI NA MATER

Nič ne povejte Mariji, kakó je z menoj:
da na križ bom pribit, da bom v grobu nocej —
nič ne povejte Mariji, kakó je z menoj!
Ona bi tarnala in se jokála,
s solzami bi si oči še izžgala —
nič ne povejte Mariji, kakó je z menoj!
Če pa povedati morate, dobri ljudje,
tiho tolažite njeno srcé —
meni hudó je najbolj radi nje!

MARIJA JE PO CESTI ŠLA

Marija je po cesti šla:

„Ojoj, ojoj, prejoj,
kaj čula sem, kaj slišala,
kje ljubi sin je moj?“

„Kaj čula si, kaj slišala,
kje ljubi sin je tvoj?
Ponižan je in križan je,
izdihnil bo nocoj!“

„Mar sem zato ga zibala,
dojila ga zato,
mar sem zato trpela zanj,
ljubila ga zato?“

Marija je po cesti šla:

„Ojoj, ojoj, prejoj,
kaj čula sem, kaj slišala,
kje ljubi sin je moj?“

JEZUS VISOKO NA KRIŽU VISI

Jezus visoko na križu visi,
mater zagleda, ga srce boli:
„Janez, preljubi učenec moj,
bodi ob strani mi danes, nocoj:
primi Marijo in pelji jo preč,
(glej, jaz ne morem nikamor več)
primi Marijo in pelji jo preč,
da ne bo gledala mojih ran,
da ji bo lažji ta težki dan!“

JEZUS NA KRIŽU JE GOVORIL

1

Jezus na križu je govoril:

„Rad bi se, bratje, poslovil,
rad bi podal vam za slovó
svojo pohabljeno rokó!

Pa je ne morem nikomur podati,
moram jo mirno ob križu držati,
mirno držati pribito rokó,
pridite k meni po slovó!“

Kje je zdaj množica vernih ljudi,
ki za menoj je hodila?
Kadar je videla križ nad menoj,
se je potuhnila in potajila.
Zdaj sem visoko na križu razpet,
hlapci pod mano na kocke igrajo,
a farizeji čez plote zijajo
in se tolažijo: „Zdaj ga imamo!“
Moje betežno telo ste razpeli,
z žolčem ste me napojili,
svete resnice pa niste ujeli,
niste na križ je pribili!

JEZUS SE POSLAVLJA

Še enkrat bi stopil rad, bratje, med vas,
z vami hodil čez polja, dobrane,
rad bi poslušal še enkrat vaš glas
v senci cipres in cvetoče agave.

Toda zapisane so nam postave:
vse moje poti so končane,
eno edino mi še ostane:
grob in mrtvaške ponjave.

JEZUS SE POSLAVLJA

(1. INAČICA)

Še enkrat bi stopil rad, bratje, med vas,
z vami hodil med polji ob žitu,
rad bi poslušal še enkrat vaš glas
in z vami se menil ob hladnem studencu!
Toda nikamor ne morem, nikamor več,
na rokah in nogah otrple so kite,
ušesa, oči so s krvjo zalite
in ustne so suhe ko trava v peščencu.

JEZUS SE POSLAVLJA

(2. INAČICA)

Še enkrat bi stopil rad, bratje, med vas,
z vami hodil med polji ob žitu,
rad bi poslušal še enkrat vaš glas
pod cedro košato v jasminovem gaju!
Toda nikamor ne morem zdaj več,
moje nóge so s čavljí pribite,
moje oči so s krvjo zalite
in kmalu že vse bo pri kraju.

TRI KAPLJE KRVI

Ptica iz raja
na križ priletela,
tri kaplje krvi je zajela.
Prvo je nesla
na ravno poljé —
tam klasi pšenični šumé.
Drugo je nesla
na vinske goré —
tam grozdi rumeni zoré.
Tretjo je nesla
na strme vrhé —
tam cerkvice bele stojé...
Blagor ti, ptica,
oj ptica iz raja,
ki gledala Kristu si v lica!
S tabo da zrli
bi sveti obraz,
ko ura priteče in čas!

MARIJA JE PO POLJU ŠLA

Marija je po polju šla,
Marija sedmih žalosti,
Marija sedmih bolečin,
in bridko, bridko jokala,
točila je solzé.

In kamor solza pala je,
tam grenka zel pognala je.
In rasel pelin je v spomin
na mater sedmih žalosti,
na mater sedmih bolečin.

UMRL JE JEZUS

Umrl je Jezus . . . Tiho so ga s križa sneli,
v mrtvaške prte ga povili
in v skalnat grob ga položili . . .

In če bi tam ležal,
Marija, jeli, da bi smeli
nositi mu takrat na grob dišav? —
A on je vstal!

Prebile petim fantom krogle so srce
in grob so izkopali jim nekje,
zasuli jih skrivaj kot stekle pse,
a kje — še mati vedeti ne sme.

Pa naj bi bil njih grob kjerkoli:
ob kraškem kalu, za podrtim zidom,
ob cestnem jarku ali kje med brinjem —
le da bi mogli položiti
nanj šopek poljskih rož in pomoliti
za verno dušo očenaš . . .

Umrli je Jezus . . . Tiho so ga s križa sneli,
v mrtvaške prte ga povili
in v skalnat grob ga položili . . .
In če bi tam ležal,
Marija, jeli, da bi smeli
nositi mu takrat na grob dišav?

KAKÓ JE BILO TEBI, MARIJA,
PRI SRCU TAKRAT

Kakó je bilo tebi, Marija, pri srcu takrat
ko je bil tvoj sin Jezus s krvjó oblit,
ko je bil tvoj sin Jezus na križ pribit
in si pod križem stala
in bridko se jokala, —
kako je biló tebi, Marija, pri srcu takrat?
Kako je bilo pri srcu takrat štirim ženám,
štirim ženám, štirim materam:
materi Miloševi,
materi Bidovčevi,
materi Marušičevi,
materi Valenčičevi,
ki so čule obsodbo:
Jutri bo tvoj sin s krvjó oblit,
jutri ob zori bo tvoj sin ubit! — ?

In so bdele vso noč
in vso noč jim je v srcu kljuvalo:
Ob zori, ob zori bo tvoj sin ubit!
Zdaj je še živ tvoj sin,
še živ in še mlad,
še nedavno bil poln je vere, ljubezni in nad,
a kmalu . . . čez uro . . . ta hip
bo s svinčenkami prebit
in mrtev bo ležal ob tleh.

Kako je bilo, Marija, pri srcu takrat
tebi in štirim ženám,
štirim ljubečim materam?

KAKOR DA JE MRLIČ V HIŠI

(NA PREDVEČER SMRTI ŠTIRIH MLADENIČEV)

Kakor da je mrlič v hiši,
tiha je in resna vsa družina.
Ob polici večna luč je vžgana
in pogrnjena je z belim prtom miza.
Okrog mize so klopi in stoli,
a za goste štiri so stolice,
zanje štirje krožniki s police,
štiri čaše, štiri žlice —
vse najlepše, kar premore gospodinja.
Sedla k mizi je družina,
komaj se jedi je dotaknila . . .
Gospodar se zgane, čašo prime:
„Pijmo gostom v čast in slavo!“

Prazne štiri so stolice,
nedotaknjene so štiri žlice,
gostje ne sede za mizo,
ali v srcu vseh živijo.
Kadar čaše so spraznili,
očenaše štiri so zmolili:
enega za Miloša,
enega za Bidovca,
enega za Marušiča,
enega za Valenčiča.
Ob polici večna luč bilá je vžgana,
kakor ranjeno srce je trepetala.

V KAPELI HLADNI

V kapeli hladni mrak leži,
v kapeli večna luč brli.
Nekdo ob stebru tam kleči
in na Razpetega strmi . . .
Postoj! Ta kmetiška ženica
Gortanova je mati, se mi zdi.
Naj vernice nihčè ne moti,
ostaviva jo v mračnem koti,
zdaj ona s Kristom govori.

TRIJE ANGELI

Od sončne morske so strani
trije mladeniči prišli,
trije nebeški angeli.
In romali čez beli kras,
čez gmajne, grušč in brinje
so beli angeli trije.
In trudni, z žulji na nogah,
na grobljo, v senco rašelike,
so sedli angeli trije.
In prvi angel je začel:
„Koliko brinja tod okrog
je posadil naš ljubi Bog!“
In drugi angel je dejal:
„Koliko grušča tod okrog
nasul je naš preljubi Bog!“
In tretji: „Koliko gorja
na tale revni kos sveta
izlil je naš preljubi Bog!“

MOLITEV

Nekronanega kralja reši nas, Gospod,
krivičnih trum njegovih reši nas, Gospod!
Ne šteje nam v zlo, da se potožimo, Gospod,
ti dobro veš, kako bridko je, o Gospod,
če kdo ne ve, kam bi položil glavo!
Imamo zemljo, hišo svojo, o Gospod,
a sužnji smo. Na svojih tleh, Gospod,
ne vemo, kam bi položili glavo!

Ne šteje nam v zlo, da se potožimo, Gospod,
saj tudi ti, ki jačji si od nas, Gospod,
na oljski gori si omahoval,
ko si očetu svojemu dejal:
„Odvzemi, oče, kelih ta od mene!“

Ne šteje nam v zlo, da se potožimo, Gospod,
nekronanega kralja reši nas, Gospod,
krivičnih trum njegovih reši nas, Gospod!

PESEM BEGUNCEV

Pred Herodežem v egiptovsko deželo
sta bežala Jožef in Marija,
da bi sina svojega rešila,
malo dete Jezusa.

Ko Herodeža ni bilo več,
vsa družina se je povrnila:
Jezus, Jožef in Marija
in osliček tudi.

Vsem beguncem tam od Soče bistre,
Krasa belega in borne Istre,
ki so se raztepli po vsem svetu,
v srcu ena sama želja tli:
da unese se Herodež hudi,
da v svobodno domovino
mogli bi se povrniti,
kot ste se vrnil vi:
Jezus, Jožef in Marija
in osliček tudi.

KAZALO

Marija se na jok drži	7
Marija dete je rodila	8
Ta noč je sveta noč	9
Sveti trije kralji	10
Jezusa zibata dve golobici	11
Marija na gori	12
Jezušček v zibki	13
Marija je v tempelj šla	14
Marija ziblje Jezusa	15
Jezus je majhen	17
Marija roma skozi gozd	18
Pojdimo spat	19
Marija in grlica	20
Rože za Marijo	22
Marija čaka Jezuščka	23
Jezus rožice presaja	25
Jezušček med angeli	26

To angel je božji	27
Legenda	28
Jezušček in dušica	29
Jezus in dete	31
Žalostna Marija	33
Starček gre na božjo pot	34
Jezus in Roginica	35
Starček in Jezus	37
Jezus misli na mater	38
Marija je po cesti šla	39
Jezus visoko na križu visi	40
Jezus na križu je govoril 1, 2	41, 42
Jezus se poslavlja (in dve inačici)	43, 44, 45
Tri kaplje krvi	46
Marija je po polju šla	47
Umrli je Jezus	48
Kako je bilo tebi, Marija, pri srcu takrat	50
Kakor da je mrlič v hiši	52
V kapeli hladni	54
Trije angeli	55
Molitev	56
Pesem beguncev	57
Kazalo	59

Karel Širok

KAPELICA

Naslovna risba je posneta po lesorezu iz zbirke „Duhovna razlaga življenja Kristusovega“, ki je izšla okr. 1485. l. — Za platnice uporabljeni Ingres papir je iz papirnice Canson & Montgolfier, Paris. Risba na platnicah je v vseh izvodih ročno kolorirana. — Ročni stavek in dvobarvni tisk tiskarne Veit & drug, družba z o. z. na Viru pri Domžalah, predstavnik P. Veit. Vse pravice so pridržane

December 1935

pri

AKADEMSKI ZALOŽBI

v

LJUBLJANI

22354

886.3-1

ŠIROK, Karel

Kapelica

COBISS *

70005775/Šo 00M Č